

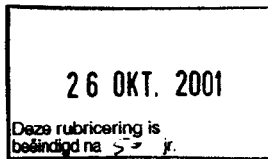
MINISTERIE
VAN BINNENLANDSE ZAKEN,
BEZITSVORMING EN P.B.O.

B. V. D.

No : 621.399

Bijl. : 1

Betr.: maandoverzicht no. 11

'S-GRAVENHAGE, 11 december
Stadhoudersplantsoen 25

Stg. GEHEIM

VENTROUWELIJK

./ Ik heb de eer Uwe Excellentie hierbij een exemplaar aan te bieden van het maandoverzicht no. 11 van de B.V.D. over de maand november 1961.

HET HOOFD VAN DE DIENST
voor deze

Aan Zijne Excellentie
de Minister-President
Plein 1813, no. 4
te
'S-GRAVENHAGE

E. Vrieze
Dr. E. Vrieze

VERTROUWELIJK

26 OKT. 2001

Deze rubricering is
beëindigd na 50 jr.

~~Stg. GEHEIM~~

MAANDOVERZICHT

No 43 1961

BINNENLANDSE VEILIGHEIDSDIENST

V E R T R O U W E L I J K

Maandoverzicht no.11 - 1961

(Tijdvak 1-11-'61 t/m 30-11-1961)

I N H O U D

I. <u>Communisme Internationaal</u>	blz.
Open conflict tussen CPSU en Albanese leiders	1
Chinees protest op XXIIste partijcongres in Moskou	1
Pospjelow over de voorgeschiedenis	3
Verklaring centraal comité Albanese Arbeiderspartij	4
Kozlov over dreigend isolement van Albanië	8
II. <u>Activiteiten van de CPN</u>	
De Waarheid-berichtgeving inzake het Sowjet-Russische partijcongres	9
Commentaar van partijsecretaris De Groot	12
Verklaring CPN/PKI over "West-Irian"	13
De anti-"Hinag"-acties	14
III. <u>Activiteiten van de communistische hulporganisaties</u>	
Reorganisatie Nederlandse Vredesraad	16
Jeugdbeweging en Algerije	17
"Nederland-USSR"; nieuwe vacantiereizen naar landen van Sowjetbloc	19
IV. <u>Communistische activiteiten in het bedrijfsleven</u>	
Het loonbeleid	20
Afvaardiging 5e WVV-congres	22
V. <u>Overige groeperingen</u>	
SWP-critiek op huidige destalinisatie	24
Jeugddemonstraties tegen kernbewapening	26
<u>Overzicht stakingen november 1961</u>	29
<u>Overzicht reizen extremisten uit en naar Nederland</u>	30
<u>Agenda</u>	34

H O O F D S T U K I

COMMUNISME INTERNATIONAAL

De Albanese kwestie op het XXIIste CPSU-congres

In zijn openingsrede voor het jongste partijcongres in Moskou heeft Chroestsjow op 17 oktober 1961 het Sowjet-Russisch/Albanese conflict aan de openbaarheid prijsgegeven. Blijkbaar hebben zwaar wegende redenen ertoe geleid deze ongebruikelijke procedure te volgen. Zo konden het congres en de delegaties van 80 communistische partijen alsmede de wereldopinie kennis nemen van Chroestsjows beschuldigingen. De (communistische) Albanese Arbeiderspartij - de AAP - was niet uitgenodigd.

De leiders van Albanië, het kleinste der twaalf landen van het "socialistische blok", is "het schenden van de marxistisch-leninistische beginselen" ten laste gelegd. Zij passen bij voortduring dezelfde methoden toe die, aldus Chroestsjow, in de Sowjet-Unie gebruikelijk waren tijdens de personencultus (wat dan neerkomt op het schenden van de "socialistische legaliteit" door het handhaven van de Stalin-verering en de daaruit voortvloeiende onderdrukking en terreur). Albanië had zich in de praktijk niets aangetrokken van de toch ook door zijn leiders aanvaarde beginselen, die in de Verklaringen van Moskou van 1957 en 1960 zijn vastgelegd. Het verleende daaraan alleen lippendienst. Zodoende ondermijnen de Albanese leiders de eenheid van de internationale communistische beweging, aldus Chroestsjow.

Als leider van de delegatie der CP-China reageerde Tsjoë En-lai op 19 oktober 1961 tegen Chroestsjows stellingname. Het werd een onverbloemde terechtwijzing van de Sowjet-leider. Het kan volgens Tsjoë niet als een serieuze marxistisch-leninistische houding worden gezien om een geschil tussen partijen of landen, verenigd door banden van broederschap, in het aangezicht van de vijand te behandelen. Ook hier had de methode van geduldige overreding dienen te worden toegepast.

Tsjoë had de openingsrede van Chroestsjow uiterlijk onbewogen beluisterd, onthield zich vervolgens van het gebruikelijke applaus en verliet de congresshal, toen de Sowjetleider was uitgesproken en werd gelukgewenst. Na de rede van Tsjoë En-lai steeg enig applaus op, dat

echter snel wegebde toen het congres bemerkte, dat Chroestsjow op zijn beurt geen bijval betuigde.

Onder voorwendsel van dringende bezigheden in China reisde Tsjoë op 23 oktober alleen naar zijn land terug. Chroestsjow heeft hem persoonlijk op het vliegveld bij Moskou uitgeleide gedaan. De Chinese afgevaardigde wisselde met zijn gastheer de gebruikelijke afscheidstelegrammen, waarin uitdrukkelijk is gewezen op de onverbreekelijke vriendschap tussen de Sowjet-Unie en de Chinese Volksrepubliek en beider communistische partijen en volkeren. Bij zijn aankomst in Peking werd hij begroet door de gehele Chinese partijleiding, met Mao Tse-toengaan het hoofd. Deze ontvangst droeg een demonstratief karakter aangezien Mao zeer zelden meer in het openbaar verschijnt.

De andere topleiders van de CPSU volgden het voorbeeld van Chroestsjow en laakten eveneens op scherpe wijze het optreden van de Albanese machthebbers. Soeslow, lid van het partijpresidium en van het -secretariaat, verwet de leiding van de AAP o.m. het ontwerp-program van de CPSU alleen in verminkte, sterk besnoeide vorm te hebben weergegeven. Sommige westerse, niet-communistische bladen hadden de volledige tekst van het ontwerp-program wel gepubliceerd.

Mikojan, een ander partijpresidiumlid, tevens eerste vice-premier van de Sowjet-Russische regering, merkte o.m. op dat Enver Hodzja en Mehmet Sjehoe reeds lange tijd in hun partij toestanden hebben geschapen en methoden toegepast, die onverenigbaar zijn met het marxisme-leninisme. Hij herinnerde aan de uitspraak van Sjehoe, gedaan op het jongste Albanese partijcongres, dat degeen, die het in enig opzicht niet met de leiding eens is "in het gezicht gespuwd, op zijn bek geslagen en zo nodig, een kogel door de kop gejaagd wordt".

Op het XXIIste CPSU-congres heeft een aantal gedelegeerden van zusterpartijen zich in min of meer voorzichtige bewoordingen accoord verklaard met het standpunt van de CPSU-leiding; vele anderen hebben over Albanië gezwegen. Dit laatste is door de leiders van de AAP als instemming met hun beleid uitgelegd. Voor enkele, in hoofdzaak Aziatische communistische partijen, moge dit juist zijn, voor de overige is dit beslist niet het geval.

Voorspel

Het conflict heeft een lange aanloop gehad (zie MO nr. 3-1961).

Daarbij moet voor de achtergrond ervan worden gewezen op de ontwikkeling sedert het XXste CPSU-congres in 1956. Vooral sedert juni 1960 (het overleg te Boekarest) zijn de betrekkingen tussen Moskou en Tirana verkoeld. Zo bevatte bijvoorbeeld de nieuwjaarsboodschap 1961 van de Sowjet-Unie geen persoonlijke gelukwensen voor de Albanese leiding. Deze égards werden wel in acht genomen jegens maarschalk Tito, de leider van het revisionistische Joegoslavië en de erfvijand van Hodzja c.s.

Peking daarentegen laat geen gelegenheid voorbij gaan om de Albanese leiders te prijzen voor hun "principieel marxistisch-leninistische gedragingen", onder begeleidend geschimp op de "Tito-kliek". De heftige anti-Joegoslavische campagnes van Albanië en China schijnen mede een middel te zijn geweest tot het bestrijden van Chroestsjows "zachte politiek" en zijn "onderschatting van het imperialistisch gevaar".

In het kader van het huidige conflict met Albanië zijn enkele recente Joegoslavische berichten vermeldenswaard. Zo beweerde het partijdagblad "Borba", dat Stalin in de laatste wereldoorlog de Joegoslaven had aangeraden Albanië te annexeren en dat Hodzja na 1945 had voorgesteld Albanië op te nemen als een van de republieken der Joegoslavische Federatie.

Waarschuwing van Moskou

Op het jongste CPSU-congres onthulde P.N. Pospjelow, de directeur van het instituut voor marxisme-leninisme bij het centraal comité van de CPSU, dat Moskou alles had gedaan om de Albanese leiding terug te brengen tot het onderhouden van loyale en vriendschappelijke betrekkingen met de Sowjet-Unie. Hij was tijdens het in februari 1961 gehouden IVde Albanese partijcongres als Sowjet-delegatieleider gestuit op de open vijandschap van vooraanstaande Albanese functionarissen. Er deden zich een reeks van gevallen voor, waarin zij Sowjet-Russische deskundigen, geologen en zeelieden vernederend en vijandig bejegenden.

Pospjelow onthulde thans, dat hij in opdracht van het centraal comité van de CPSU aan de Albanese leiders op 20 februari 1961 een klemmend protest en ernstige waarschuwing had overhandigd. Hierin werd onder meer gesteld dat deze abnormale verschijnselen, indien zij niet op de kortst mogelijke termijn zouden worden opgeheven, tot zeer ernstige consequenties konden leiden. Het Albanese gedrag werd gekwalificeerd als schadelijk voor de Albanees/Sowjet-Russische vriendschap en

voor de belangen van het gehele socialistische kamp.

Op hetzelfde congres had Hodzja het verijdelen van een samenzwering tegen de Albanese republiek en haar leiders onthuld. Hij kondigde in zijn rede de spoedige berechting aan van de binnen- en buitenlandse complotteurs. Dit monsterproces werd op 27 mei 1961 afgesloten met vier doodvonnissen. Deze zijn op 31 mei voltrokken, o.a. aan de bevelhebber van de Albanese vloot, vice-admiraal Sejko, die in 1956 een militaire opleiding had genoten in de Sowjet-Unie.

Ongeveer te zelfder tijd waarop deze executies plaatsvonden, verdwenen de Sowjet-Russische militaire adviseurs uit Albanië en werden Russische duikboten van de Middellandse zeebasis naar de Oostzee gedirigeerd. Volgens sommige berichten zouden de Albanen enkele Russische duikboten in beslag hebben genomen.

Begroetingstelegram

Het centraal comité van de Albanese Arbeiderspartij zond het XXIIste CPSU-congres een begroetingstelegram. De naam Chroestsjow komt er niet in voor. Geen macht ter wereld, zo wordt in de boodschap uit Tirana verklaard, bestaat of zal ooit bestaan die door laster of intrige de Albanese partij en het Albanese volk kwaad kan doen of kan scheiden van de CPSU en de Sowjet-volkeren. Verder wordt in het telegram gesproken van onwrikbare en hechte vriendschap, gebaseerd op de onderrichtingen van het marxisme-leninisme en de beginselen van het proletarisch internationalisme.

In een toespraak tot het CPSU-congres noemde Soeslow deze boodschap, waarvan de tekst niet werd voorgelezen, een mengeling van huichelarij en lasterlijke toespelingen.

Albanese tegenaanval

Op 20 oktober 1961 ging het centraal comité van de AAP over tot de tegenaanval op Chroestsjow met een verklaring, waarin o.m. wordt vastgesteld dat er reeds lang misverstanden hebben bestaan tussen de leiding van de CPSU en de Albanese Arbeiderspartij. Misverstanden, die tussen zusterpartijen rijzen, moeten volgens de Verklaring der 81 partijen op geduldige wijze worden geregeld in de geest van het proletarisch internationalisme, op de grondslag van de beginselen van gelijkheid en door het plegen van overleg. Chroestsjow heeft door deze mis-

verstanden openlijk bekend te maken de Verklaring van Moskou van 1960, de eenheid van de internationale arbeidersbeweging en de eenheid van het socialistische kamp geschonden. Hij draagt derhalve de volle verantwoordelijkheid voor deze anti-marxistische handelwijze en voor alle daaruit eventueel voortvloeiende consequenties.

Het centraal comité van de AAP beroemt zich er op de Verklaring der 81 partijen zelf strikt te hebben geëerbiedigd. Chroestsjow daarentegen verkoos de anti-marxistische weg van het verscherpen van de tegenstellingen, de weg van aanval en leugen, van het onder druk zetten en van dreigementen.

Vervolgens wordt ingestemd met de stellingname van de vertegenwoordiger der Chinese Communistische Partij, kameraad Tsjoë En-lai. (Chroestsjow wordt niet meer als kameraad aangeduid). Zelfs hierna zijn de verbeterde aanvallen en de laster van zekere leden der Sowjetleiding en van zekere leiders van de communistische en arbeiderspartijen van andere landen niet gestaakt. Zodoende laden ook zij een zware historische verantwoordelijkheid op zich als de splijters van de eenheid der internationale communistische en arbeidersbeweging. Ten overstaan daarvan kan de Albanese Arbeiderspartij niet stilzwijgend toezien.

"De Albanese Arbeiderspartij zal door middel van feiten en documenten aan de gehele internationale communistische en arbeidersbeweging en aan de publieke opinie over de gehele wereld de volledige waarheid bekend maken betreffende de betrekkingen tussen de Albanese Arbeiderspartij en de leiding van de CPSU, zodat duidelijk zal worden aan welke kant het recht staat. Zij zal de anti-marxistische en anti-Albanese activiteiten van Chroestsjow en zijn groep aan de kaak stellen".

Onze partij, zo wordt nog verder betoogd, is getraind in de strijd tegen de lasterlijke aanvallen en de aanhoudende samenzweringen van imperialisten en Joegoslavische revisionisten. Zij zal niet bukken voor de chantage en de druk van Nikita Chroestsjow en zijn volgelingen.

"Wij zullen winnen omdat wij niet alleen staan. Met ons en met de grote zaak van het marxisme-leninisme zijn de communisten en de volkeren van de Sowjet-Unie, met wie wij verbonden zijn in onverbreekelijke vriendschap en liefde, die wij door elke storm en noodweer heen onverlet in ons hart zullen koesteren; met ons zijn de communisten en de volkeren van China, alle communisten van de wereld en de volkeren van de andere socialistische landen".

Albanië en China

Aan de vooravond van het partijcongres in Moskou voerde een afgevaardigde uit communistisch China het woord op een Albanees vrouwencongres te Tirana. Zij prees de onverbreekelijke vriendschap van haar land met Albanië. Een dagelijks bestuurder van de AAP spoorde in deze bijeenkomst de bevolking aan om overeenkomstig de lessen van de onvergetelijke J.V. Stalin tot het einde toe de vrede te bewaren en te verdedigen.

In het Chinese "Volksdagblad" van 26 oktober 1961 werden alle gedeelten uit de redevoeringen, gehouden op het XXIIste CPSU-congres - voorzover deze op Albanië betrekking hebben - afgedrukt. Daaraan werden tevens toegevoegd de volledige teksten van het Albanese begroetingstelegram aan het partijcongres in Moskou en van de verklaring d.d. 20 oktober 1961 aanvaard door het centraal comité van de AAP, waarin Chroestsjow o.m. een anti-marxist is genoemd.

Chroestsjows tweede betoog over Albanië

Wellicht geprikkeld door de Chinese en Albanese activiteiten van de voorgaande dagen gaf Chroestsjow op 27 oktober in een samenvattende rede voor het CPSU-congres nadere bijzonderheden over het conflict met de Albanese leiders. Daarin kwam onder meer naar voren, dat de CPSU in augustus 1960 en vervolgens, tijdens de conferentie van de 81 partijen in november van dat jaar, gepoogd heeft om met de Albanese leiders in bilateraal overleg te treden. Beide aanbiedingen werden koppig van de hand gewezen (de AAP-leiding was kennelijk beducht voor zodanige besprekingen "onder vier ogen"). Toen het tijdens de conferentie van de 81 partijen in Moskou op aandringen van het centraal comité van de CPSU alsnog tot zulk een bespreking tussen Albanië en de Sowjet-partijleiding kwam, hebben Hodzja en Sjehoe haar doen mislukken. Volgens Chroestsjow bleek hun houding daarbij provocerend. Op de conferentie van alle partijen bleken zij niet bereid te zijn om de collectieve mening van de zusterpartijen in overweging te nemen. Zij verlieten de bijeenkomst ostentatief.

Een hernieuwd voorstel tot besprekingen stuitte wederom op een botte weigering. De Albanese lastercampagne tegen de CPSU en haar centraal comité werd nog intensiever voortgezet. Chroestsjow merkte verder op dat de Albanese leiders het CPSU-ontwerpprogram niet durfden

te publiceren omdat het Albanese volk dan de waarheid zou ontdekken. In het snel omschakelen van betuigingen van eeuwige vriendschap met de CPSU en de Sowjet-Unie naar ongebreidelde laster tegen beide is niemand zo bekwaam als juist de Albanese partijleiding. Het centraal comité van onze partij, aldus Chroestsjow, was wel genoodzaakt het congres de volledige waarheid te vertellen over de kwalijke standpunten van de Albanese partijleiding. Hadden wij dit niet gedaan dan zou zij dit hebben voorgesteld als angst van het centraal comité van de CPSU om de partij in te lichten over de Albanese kwestie.

Het bezwaar van kameraad Tsjoe En-lai, om de Albanees/Russische betrekkingen openlijk op het congres ter sprake te brengen, vatte Chroestsjow allereerst op als de bezorgdheid van de Chinese vrienden voor de eenheid van het socialistische kamp. Hij deelde dit standpunt en stelde het op prijs. Indien de Chinese kameraden zich de moeite wensden te getroosten om de Albanese Arbeiderspartij te helpen bij het normaliseren van haar betrekkingen met de zusterpartijen, dan kan inderdaad geen enkele partij beter dan de CP-China een bijdrage leveren tot de oplossing van dit probleem, zo merkte Chroestsjow sarcastisch op.

De Albanese leiders doen nog steeds aan persoonsverheerlijking. Het is nu geen geheim dat zij aan de macht blijven door geweld en willekeur. In dit verband vroeg Chroestsjow waar de Albanese communisten zijn gebleven, die de partij hielpen oprichten en die stredden tegen de Italiaanse en Duitse fascistische indringers. Vrijwel allen zijn, naar hij daarna toevoegde, het slachtoffer geworden van de bloedige misdaden van Sjhoe en Hodzja. Het centraal comité van de CPSU had bij de Albanese leiders tevergeefs stappen ondernomen om Liri Gega, een voormalig lid van het dagelijks bestuur der AAP, te redden. Zij was met haar echtgenoot ter dood veroordeeld. Deze tussenkomst van de zijde der CPSU werd ingegeven door overwegingen van menselijkheid, in het verlangen het fusilleren van een vrouw te voorkomen die daarenboven zwanger was. Nochtans werd in een socialistisch land, in Albanië, gedaan wat zelfs onder het tsaristische regime niet gebeurde: een vrouw werd ter dood gebracht die zich voorbereidde op het moederschap, een daad van onvoorstelbare wreedheid.

Het vriendschaps- en loyaliteitsbetoon van Sjhoe en Hodzja jegens de CPSU en de USSR noemde Chroestsjow huichelarij en misleiding. De Albanese leiders spreken bij voorkeur in bloemrijke taal over die

Sowjet-Albanese vriendschap maar behandelen de mensen, die voor de handhaving ervan in het strijdperk treden, als vijanden van de partij en het volk. Hierbij wees Chroestsjow o.a. op het lot van mevrouw Liri Belisjowa en Kotsjo Tasjko, die in september 1961 geroyeerd zijn als leden van het centraal comité van de Albanese communistische partij.

Dreigend isolement

Frol Kozlov, secretaris van het centraal comité van de CPSU, die beschouwd wordt als de tweede man in de Sowjet-leiding, heeft op 28 oktober j.l. op het congres eveneens gesproken over de Albanese kwestie. Volgens hem hebben de Albanese leiders vergeten wat de hulp en steun van de Sowjet-Unie en andere socialistische landen voor hen heeft betekend. Hun kwalijk beleid brengt het gevaar met zich mee dat Albanië los raakt van het socialistische kamp en de Albanese Arbeiderspartij politiek geïsoleerd komt te staan in de internationale communistische beweging.

H O O F D S T U K I I

ACTIVITEITEN VAN DE COMMUNISTISCHE PARTIJ VAN NEDERLAND

De CPN-delegatie in Moskou

De algemeen secretaris van de CPN, Paul de Groot en de organisatie-secretaris Henk Hoekstra vertrokken op 12 oktober 1961 naar Moskou, waar zij het XXIIste congres van de CPSU en de daarop volgende viering van de 44e verjaardag van de Oktoberrevolutie bijwoonden.

De Nederlandse delegatie werd op 5 november in audiëntie ontvangen door het partijbestuur van de CPSU in de persoon van W.W. Grishin, kandidaatlid van het partijpresidium en voorzitter van het Sowjet-Vakverbond.

Tijdens hun verblijf in de Sowjet-Unie hadden De Groot en Hoekstra "veelvuldig contact met de bevolking". Zij brachten bezoeken aan districten en afdelingen van de partij en maakten enkele excursies, o.a. naar de Moskouse apparatenfabriek "Wladimir Iljitsj" en naar de biscuitfabriek "Karl Marx" te Kiew, waarbij zij gelegenheid kregen de verzamelde arbeiders toe te spreken. Op een feestelijke bijeenkomst in een bioscoop in het Zjdanowdistrict ter gelegenheid van de revolutieherdenking sprak Paul de Groot eveneens een kort begroetingswoord.

De Nederlandse delegatie ontving in Moskou een brief van de pioniers uit het kamp Artek op de Krim, waar de afgelopen zomer een aantal kinderen van leden van "Verenigd Verzet" hun vakantie doorbrachten. De pioniers, die de delegatie dankten voor haar deelname aan het congres, wensten via haar het Nederlandse volk vrede en voorspoed.

Op 9 november kwamen De Groot en Hoekstra naar Nederland terug.

Voorlichting van de Nederlandse Partij

Uiteraard prijkten de beschouwingen over het CPSU-congres wekelang op de voorpagina's van "De Waarheid". De vette koppen waaronder het congresnieuws werd gebracht riepen het beeld op van een gebeurtenis van wereldhistorische betekenis: de goedkeuring door het Sowjetvolk van de eerste blauwdrukken voor de communistische maatschappij en het optreden van de delegaties uit 80 verschillende landen, die dit belangrijke besluit om strijd prezen. Het was echter een vertekend beeld dat de Waarheid-lezers kregen voorgespiegeld. Details werden zwaar aangezet, maar enkele belangrijke zaken verdoezeld. Bovendien ontbrak elke toe-

lichting op juist die kwesties, die bij een groot aantal partijgenoten vragen moesten doen rijzen. De werkelijke betekenis van het conflict tussen de Sowjet-Unie en Albanië evenals de houding van de Chinese delegatie hiertegenover bleven in het duister. De aanvallen op de anti-partijgroep werden aanvankelijk verzwegen en later met slechts enkele weinigzeggende frasen gebagatelliseerd. Aangaande de ontluistering van Stalin werd bericht in korte en zeer formeel klinkende paragrafen, die de behoefte aan commentaar wel bijzonder sterk deden voelen.

Waarschijnlijk durfde de Waarheid-redactie zich niet te wagen aan een zelfstandige beoordeling van deze zaken zonder vingerwijzingen van Paul de Groot zelf en moesten de lezers daarom op hun voorlichting wachten tot na de partijbestuurszitting op 18 en 19 november, waarop de delegatie naar het congres van haar ervaringen verslag uitbracht. Pas na deze partijbestuurszitting kregen de partijgenoten - zij het nog in voorzichtige bewoordingen - van de meester zelf enkele aanwijzingen omtrent de houding die zij ten opzichte van de meer sensationele gebeurtenissen rond het CPSU-congres moesten aannemen. De berichtgeving in de niet-communistische pers over het congres had toen echter al vele partijgenoten duidelijk gemaakt in welke mate de partijpers hen in de steek had gelaten, hetgeen op partijvergaderingen al spoedig tot moeilijkheden aanleiding gaf.

De kwestie Albanië

Uit de grote redevoering die Chroestjow hield ter opening van het congres publiceerde "De Waarheid" onder meer een passage die betrekking had op de kwestie Albanië. "De politiek van het XXste congres", aldus dit citaat, "gericht op het overwinnen van de schadelijke gevolgen van de persoonsverheerlijking, werd door de internationale communistische beweging volledig ondersteund. Later bleek echter, dat de leiders van de Albanese Arbeiderspartij het niet met deze politiek eens waren.... en wel, omdat zij zelf de methoden toepassen die in de Sowjet-Unie in de periode van de persoonsverheerlijking gebruikt werden."

Hoewel "De Waarheid" hiermee een van de motieven van de veroordeling van de Albanese leiders duidelijk aangaf, liet het partijblad na de positie van de Albanese partij in het communistische blok nader te omschrijven. In de berichtgeving over het conflict wekte het de schijn als zou de kwestie slechts van een beperkte betekenis zijn.

Over de rol die de Chinezen in het conflict speelden repte het met geen woord en van de critiek, die Tsjoë En-lai in zijn toespraak

tot het congres uitte op Chroestsjows aanval op de Albanezen, citeerde het slechts het vermaan de eenheid van het twaalf staten-blok te bewaren, hetgeen op zich nog geen inzicht gaf in de werkelijke verhoudingen tussen de Sowjet-Unie, China en Albanië.

Op 25 oktober hield Paul de Groot een toespraak tot het congres, waarin hij onder meer de kwestie Albanië aanroerde. Sprekend over het CPSU-programa zei hij: "Wij begroeten dit program ook als een versterking van het kamp van de socialistische landen en van hun eenheid, die ook voor ons arbeiders uit het kapitalistische Westen een levensbelang betekent. Daarom sluit ik mij namens onze delegatie aan bij de woorden die kameraad Maurice Thorez hier naar aanleiding van het gedrag van de leiders der Albanese Arbeiderspartij heeft gesproken, die, hardnekkig vasthoudende aan hun sectarische en avonturistische politiek, afwijken van de principes van de eenheid van de internationale arbeiders- en communistische beweging".

Merkwaardig is, dat De Groot enerzijds de Albanese leiders wel veroordeelde, maar aan de andere kant toch niet zijn eigen autoriteit aan deze veroordeling wilde binden. Hij citeerde n.l. letterlijk de woorden van de Franse partijleider Thorez, die overigens, in vergelijking met andere sprekers, zoals bijv. de Italiaanse partijleider Togliatti, zeer gematigd was geweest in zijn critiek.

De veroordeling van de anti-partijgroep en de destalinisatie

Werd van de veroordeling van de Albanese leiders - zij het slechts als feit - in "De Waarheid" in elk geval nog herhaaldelijk melding gemaakt, met de aanvallen op de anti-partijgroep was het partijblad in zijn berichtgeving zeer terughoudend. Het haalde wel een in milde termen gestelde passage aan uit Chroestsjows grote rede, waarin deze naar de schadelijke activiteiten van deze groep verwees, maar het hield daarna enkele dagen lang welbewust berichten over aanvallen op de stalinisten achter. Het blad verzweeg bijvoorbeeld dat de partijsecretarissen van Leningrad en de Oekraïne geëist hadden, dat Malenkov en Kaganowitsj uit de partij zouden worden gestoten. De felle uitvallen van minister Foertsjewa en de plaatsvervangend premier Mikojan bleven onvermeld en ook de rede van partijsecretaris Soeslow werd gezuiverd van die passages, die een verkettering van de Molotow-groep inhielden. Eerst toen ook de voorzitter van de controlecommissie van de CPSU eiste dat de anti-partijgroep de woestijn in zou worden gejaagd, reageerde "De Waarheid" met de lakonieke opmerking: "Swjernik ging uitvoerig in op de activi-

teiten van de anti-partijgroep, waarover Chroestsjow in zijn verslag en verscheidene discussianten reeds hadden gesproken".

Als het tot de Waarheid-redactie was doorgedrongen dat Chroestsjow over de persoonsverheerlijking en de strijd tegen Molotow c.s. had opgemerkt: "Wij hebben voor het volk niets te verbergen", trok zij daaruit kennelijk niet de conclusie dat zij het volk iets te vertellen had.

Toen later Molotow, Kaganowitsj en Malenkow door hun respectieve partijafdelingen werden geroyeerd, volhardde "De Waarheid" in haar zwijgen: het werd de Nederlandse communisten niet verteld.

Het werd de Nederlandse communisten ook niet verteld, dat Chroestsjow Stalin een moordenaar had genoemd, die de dood van duizenden onschuldigen op zijn geweten had. Over het besluit om ter nagedachtenis van de slachtoffers een gedenkteken op te richten kon dus vanzelfsprekend evenmin worden gerept. Het partijblad diende slechts enkele formele berichten op over het besluit het lichaam van Stalin uit het mausoleum te verwijderen en liet het aan de lezers over dit schokkende nieuws ieder voor zich te verwerken. Tot troost gaf het slechts een uitvoerige en geestdriftige rapportage over de onthulling van het monument voor Karl Marx op het Swerdlowplein in Moskou.

Commentaar van Paul de Groot

In zijn commentaar op de gebeurtenissen rond het CPSU-congres, in een artikel dat op 13 november in de "Prawda" en op 16 november in "De Waarheid" werd gepubliceerd, deed Paul de Groot de kwesties over Albanië en over de destalinisatie af met een paar algemene opmerkingen.

In zijn verslag aan het partijbestuur, voorzover dit gepubliceerd werd in "De Waarheid" van 22 november, onthield De Groot zich van commentaar op de kwestie Albanië maar ging hij wel nader in op de interne partijstrijd. Hierover zei hij o.m.: "Wij blijven bij ons standpunt ten tijde van het XXste congres, namelijk, dat dit interne zaken zijn van de partij van de Sowjet-Unie die zij in eigen rijen moet uitvechten. Ons interesseert alleen de algemene strekking daarvan." Na zich solidair verklaard te hebben met de besluiten van het congres aangaande de activiteit van de Molotow-groep, zei De Groot dat de debatten op het congres over de interne partijstrijd hem ook weer veel duidelijk hadden gemaakt aangaande de partijstrijd die de CPN heeft moeten voeren tegen de Wagenaar-groep. "Maar", zo vervolgde hij, "wij hebben destijds ook de CPSU niet gevraagd of zij het goed vond dat wij de groep-Wagenaar-Gortzak uitsloten. Dat zijn zaken die elke partij autonoom beslissen

moet". Daarom moest de CPN zich volgens hem ook niet druk maken over de manier waarop de CPSU haar besluiten uitvoerde.

Het sobere commentaar van De Groot op deze geruchtmakende kwesties doet vermoeden, dat hij er weinig voor voelt opening van zaken te geven. Discussie zowel over de kwestie Albanië als over de destalinisatie kan slechts afbreuk doen aan zijn eigen prestige, zoals deze pas bekeerde Stalinist en "Nederlandse Albaniër" (zo genoemd in een artikel in "De Brug") maar al te goed beseft.

Gezamenlijke Verklaring CPN en PKI

Tijdens het XXIIste CPSU-congres hebben de delegaties van resp. de Nederlandse en de Indonesische communistische partij een gezamenlijke verklaring opgesteld, die op 15 november gelijktijdig in Amsterdam en Djakarta werd gepubliceerd. In deze verklaring sprak de PKI haar bewondering uit voor de CPN, "die, van een voorbeeldige geest van proletarisch internationalisme vervuld en trouw aan het grote communistische beginsel dat geen volk vrij kan zijn dat een ander onderdrukt, altijd aan de zijde van het Indonesische volk heeft gestaan in zijn strijd voor volledige politieke en economische zelfstandigheid".

Beide delegaties verklaarden dat van de imperialisten een vreedelievende oplossing voor het probleem Nieuw-Guinea moest worden afgedwongen en kwalificeerden bij voorbaat een eventueel gewapend conflict om dit gebiedsdeel als een "gerechtvaardigde bevrijdingsoorlog" van de zijde van Indonesië en als een "koloniale oorlog" van de zijde van Nederland.

Hoewel de gemeenschappelijke verklaring geen elementen bevat die nieuw zijn voor de communistische houding ten opzichte van de Nieuw-Guinea politiek van de Nederlandse regering, is zij wel belangrijk vanwege het feit dat de CPN hierin nog eens duidelijk en als het ware bij verdrag haar politiek terzake bekrachtigt. Voor ieder, die in de communistische gedachtenwereld enigszins thuis is, is het duidelijk welke consequenties de qualificaties "bevrijdingsoorlog" en "koloniale oorlog" zullen hebben voor de houding die de CPN in een eventueel conflict zal aannemen. Zij zal daardoor gehouden zijn tot het voeren van alle mogelijke vormen van obstructie tegen de oorlogvoering zelf en tegen de regeringsmaatregelen in verband daarmee.

Met het ondertekenen van de gemeenschappelijke verklaring heeft de CPN de strijd om Nieuw-Guinea definitief tot een zaak van communistische principes gemaakt.

Herdenking Oktoberrevolutie

Traditie-getrouw heeft de CPN in de loop van de maand november in de grote steden en in een aantal provincieplaatsen de verjaardag - ditmaal de 44e - van de Russische Oktoberrevolutie gevierd. In Amsterdam vonden zelfs drie bijeenkomsten plaats. Als sprekers traden doorgaans partijbestuursleden op, die in hun redevoeringen vooral aandacht besteedden aan het nieuwe program van de CPSU. Zij grepen de gelegenheid aan om de hervatting van de proeven met kernwapens door de Sowjet-Unie te verdedigen. Het gesproken woord werd in de meeste gevallen opgeluisterd met film, muziek, cabaret en bal tot besluit. Er bleek geen gebrek aan belangstelling: de drie bijeenkomsten in Amsterdam zouden b.v. samen meer dan 2000 deelnemers hebben geteld, die in Rotterdam c.a. 800. Van een geestdriftige stemming onder de aanwezigen kan echter niet gesproken worden.

CPN-agitatie rond de "Hinag"

De al eerder beschreven agitatie van de CPN tegen de "Hinag" (zie MO 9 blz. 22) blijkt slechts een begin van deze communistische activiteit te zijn geweest. Sindsdien zijn er de afgelopen maanden in "De Waarheid" namelijk regelmatig artikelen verschenen over de "Hinag" en andere rechts-extremistische groepjes. Van communistische zijde werd daarin hevig gefulmineerd tegen de "Hinag"-leiders en hun activiteiten. Met name moesten figuren als J. Hartman, B. Hofman en A.P. Heesbeen het ontgelden.

Opvallend in de berichtgeving van het CPN-dagblad was meermalen de gedetailleerdheid en de snelheid van de reportage. Tal van informaties in de persoonlijke sfeer wijzen er op dat de "Waarheid"-redactie over een uitvoerige documentatie op "Hinag"-gebied beschikt. Bovendien duiden verschillende details in de berichtgeving er op, dat de redactie een of meer informanten in leidende "Hinag"-kringen moet hebben. In "Hinag"-milieu blijkt bij velen dezelfde gedachte te leven. Een van de CPN-informanten, Hazes geheten, werd als zodanig onlangs ontmaskerd. Op 10 oktober werd hij in de Kinkerstraat te Amsterdam door onbekend gebleven lieden - waarschijnlijk Hinag-aanhangers - gemolesteerd, kennelijk bij wijze van wraakneming. In een artikel over deze aanslag in "De Waarheid" van 12 oktober werd echter alleen "het vermoeden" uitgesproken, dat de daders gezocht moesten worden in kringen van oud-SS-ers.

Intussen werd bekend, dat het partijkader in enkele streken van ons land in deze wraakneming van "Hinag"-zijde aanleiding heeft gevon-

den tot het nemen van bepaalde veiligheidsmaatregelen. Zo zou b.v. een aantal "Waarheid"-journalisten zijn uitgerust met ploertendoders te hunner persoonlijke beveiliging.

Blijkens een publicatie in "De Waarheid" van 22 november j.l. verklaarde de Minister van Justitie, in antwoord op een vraag van het CPN-Kamerlid Marcus Bakker, een onderzoek te zullen instellen naar de activiteiten van de "Hinag". Bakker stelde de ministerraad een aantal fotocopieën ter beschikking, welke volgens hem hierop betrekking zouden hebben.

Waarschijnlijk moet de omvangrijke CPN-agitatie van de laatste maanden contra de "Hinag" vooral gezien worden als een ondersteuningsactie in het kader van de algemene communistische hetze inzake West-Berlijn en Bonn.

H O O F D S T U K III

ACTIVITEITEN VAN DE COMMUNISTISCHE HULPORGANISATIES

Vredesbeweging

Reorganisatie van de Nederlandse Vredesraad

De CPN-leiding, reeds lang ontstemd over de ontwikkeling in de Nederlandse Vredesraad, is er in september jl. toe overgegaan de organisatie van een nieuwe, krachtige vredesactie in eigen hand te nemen. Een en ander voerde in eerste instantie tot de oprichting van een voorlopig Actie-comité voor de vrede (zie MO 10/61).

Thans schijnt de partijleiding de tijd rijp te achten om zich te ontdoen van de oude en gezapige NVR en een nieuwe Vredesbeweging te creëren. Op een medio oktober 1961 gehouden vergadering van het Algemeen Bestuur van de Nederlandse Vredesraad werd - op instigatie van de communisten - besloten tot het beleggen van een uitgebreide zitting van de Raad met vertegenwoordigers van plaatselijke comité's. (De oude plaatselijke comité's van de Vredesbeweging hadden sinds jaren geen enkele activiteit meer ontwikkeld. De plaatselijke en bedrijfscomité's, die nu naar voren treden, werden in opdracht van de CPN-leiding speciaal voor deze zitting in het leven geroepen).

Voor deze uitgebreide Raadszitting werden voorts de leden van het nieuwe Actie-comité voor de vrede uitgenodigd en de leden van het Comité protestfietstocht-Volkel. Als reden voor het bijeenroepen van een dergelijke vergadering werd opgegeven, dat de verscherping van de koude oorlog, de opvoering van de atoombewapening en de gevaarlijke ontwikkeling in West-Duitsland, de ontplooiing van grotere activiteit en de organisatie van massa-acties vereisten. Tegelijkertijd werd een nationaal vredescongres aangekondigd, te beleggen in januari 1962.

Op 12 november vond in Amsterdam de vorenvermelde uitgebreide Raadszitting plaats. De pro-communistische mevrouw dr. M.B. Minnaert-Coelingh hield een inleiding, waarin zij op scherpe wijze de passieve houding van de NVR laakte. Zij maakte daarbij gewag van in het Algemeen Bestuur bestaande politieke tegenstellingen - i.c. tussen de communisten en andersdenkenden. Zij achtte het van groot belang, dat de Vredesbeweging een nauwere binding zou hebben met de arbeidersmassa. Derhalve bepleitte zij het opnemen in het Algemeen Bestuur van vertegenwoordigers

der bedrijfscomité's. Zij stelde voor, dat het huidige Algemeen Bestuur en bloc zou aftreden en dat zou worden overgegaan tot de benoeming van een commissie ter voorbereiding van een nationaal vredescongres. Deze commissie zou tevens een ontwerp dienen te maken voor een herziening van de grondslag van de NVR.

Als tweede spreker trad de communist Ab Veltman op, die pleitte voor een zo breed mogelijke opzet van het aanstaande congres. Dit zal er in de praktijk op neerkomen, dat getracht zal worden zoveel mogelijk mensen uit de communistische mantelorganisaties en bedrijfsarbeiders aan het congres te laten deelnemen. Veltman kondigde tevens aan, dat de plaatselijke vredescomité's op regionale vredescongressen hun afgevaardigden zullen kiezen voor het nationale congres, dat op 14 januari 1962 - vermoedelijk in Amsterdam - zal worden gehouden.

Bij de discussie kwam op wel zeer duidelijke wijze de in de Vredesraad bestaande **controversse tussen communisten en niet-communisten tot uitdrukking**. Terwijl de communistische fractie de voorstellen van mevrouw Minnaert-Coelingh en Ab Veltman ondersteunde, waren de niet-communistische leden van oordeel, dat deze voorstellen integendeel tot isolement van de Vredesbeweging zouden leiden. Derhalve verklaarden Dr. W.H. van Dobben, Ir. C. Bool, C. Spoor en L. Boas zich niet meer bereid tot medewerking aan de nieuwe NVR.

Daarna nam de vergadering met algemene stemmen het besluit de nodige voorbereidingen te treffen voor het nationale vredescongres. De ter vergadering gekozen voorbereidingscommissie bestaat uit een tiental personen, van wie het merendeel tevens lid is van het in de aanhef vermelde Actie-comité voor de vrede.

Jeugdbeweging

Communistische jongeren actief voor Algerije

Onder de deelnemers aan een op 1 november door het pacifistische Comité 1961 voor de vrede in Amsterdam georganiseerde protestmars tegen de hervatting van de Russische kernbomproeven en het beschikbaar stellen van atoomwapens voor het Westduitse leger, hebben zich circa 250 communistische jongeren gemengd. Zij waren bijeengehaald door het communistische Comité voor solidariteit met de Algerijnse onafhankelijkheidsbeweging. Met spandoeken en spreekkoren gaven deze jongelieden uiting aan hun afkeuring over het optreden van de Franse troepen in Algerije. Het was hun bedoeling onder dekking van de pacifistische

protestmars een eigen demonstratie te organiseren, verwarring te zaaien onder de andere deelnemers en zo mogelijk een aantal der demonstranten mee te trekken. Hiervan kwam niet veel terecht. Aangezien voor de pro-Algerijnse demonstratie geen vergunning was verleend, werd hieraan, toen de betogers de omgeving van het Franse consulaat-generaal hadden bereikt, door de politie een einde gemaakt.

Het Comité voor solidariteit met de Algerijnse onafhankelijkheidsbeweging deed voor het eerst van zich spreken in december 1960. Het trad toen op onder de naam "Comité tegen de Franse terreur in Algerije" en organiseerde enkele betogingen in de hoofdstad. Nadien breidde men het terrein van de activiteiten uit en ging men geld inzamelen voor de Algerijnse kinderen. Ook de naam werd toen gewijzigd.

Het huidige comité is samengesteld uit prominente leden van het Algemeen Nederlands Jeugdverbond (ANJV), de Organisatie van Progressieve Studerende Jeugd (OPSJ), de studentenvereniging "Perikles" en de Nederlandse Vrouwenbeweging (NVB). Het secretariaat berust bij Lies Seewald, lid van het ANJV-hoofdbestuur.

Voorbereidingen 8ste Wereldjeugdfestival

Leidinggevende communistische jongeren zijn in Nederland begonnen met de voorbereidingen voor het 8ste Wereldjeugdfestival, dat van 27 juli tot 5 augustus 1962 in Helsinki zal worden gehouden. Daartoe werd op 14 november in Amsterdam een Nederlands festivalcomité opgericht, dat tot taak heeft een brede en representatieve Nederlandse delegatie samen te stellen. Ongeveer 300 jongeren uit ons land kunnen aan de festiviteiten in Finland deelnemen.

Met nauwelijks verholen spijt berichtte "De Waarheid", dat tot nog toe alleen maar vertegenwoordigers van het ANJV, de OPSJ, "Perikles" alsmede een aantal jeugdige werknemers uit de bedrijven tot het comité zijn toegetreden. Het partijdagblad kondigde evenwel ter bemoediging van de communistische organisatoren aan, dat andere (lees: niet-communistische) jeugd- en studentenorganisaties ter zake nog nader met haar besturen zullen overleggen. In elk geval zal voor deze organisaties de mogelijkheid blijven bestaan zitting te nemen in het voorbereidend comité.

Nederland - USSR

Het hoofdbestuur van de Vereniging "Nederland-USSR" heeft besloten met ingang van 1 januari 1962 de contributie te verhogen van f 1,20 tot

f 2,- per jaar. Huisgenoot-leden, die voorheen f0,60 per jaar betaalden, kunnen thans gratis een lidmaatschapskaart krijgen. Een postabonnement op het maandblad NU gaat f 3,- per jaar kosten. Het verenigingsjaar, dat oorspronkelijk van 1 juni t/m 31 mei liep, zal voortaan samenvallen met het kalenderjaar.

Evenals in 1960 trad de vereniging in het afgelopen zomerseizoen weer op als organisatrice van vakantiereizen. Onder de naam "Vernureizen" werden in 1961 tien reizen naar de Sowjet-Unie georganiseerd. Twee ervan waren camping-reizen, waarbij de deelnemers (25 in totaal) gebruik maakten van eigen auto's. Het aantal deelnemers aan de acht groepsreizen per trein bedroeg 263.

Al met al werd dit een niet onaardig succes, te meer daar lang niet alle deelnemers lid waren van de CPN, "Nederland-USSR" of enige andere mantelorganisatie. De "Vernureizigers" bleken over het algemeen niet ontevreden, o.m. gelet op hun reacties tijdens een op 22 oktober 1961 gehouden druk bezochte reunie.

Naar verluidt, bestaan er bij de leiding van "Nederland-USSR" plannen om in 1962, naast de reizen naar de Sowjet-Unie, ook reizen naar andere landen achter het IJzeren Gordijn te organiseren.

Verzetsbeweging

"Verenigd Verzet" tegen "Hinag"

"Verenigd Verzet 1940-1945" ging voort met haar agitatie tegen de "Hinag" en met de verspreiding van brochures en pamfletten, waarin wordt gesuggereerd, dat in Nederland aan oud-SS-ers en fascistten alle gelegenheid wordt gegeven voor hernieuwing van hun activiteiten. De publicaties van de vereniging van oud-verzetsstrijders sluiten nauw aan bij artikelen van gelijke strekking in het partijdagblad "De Waarheid" (zie MO 10/61).

De actie van "Verenigd Verzet" vond haar hoogtepunt in een persconferentie, die op 25 november in Amsterdam werd gehouden en waar het verbod van de "Hinag" werd geëist. De persconferentie werd voorafgegaan door een openbare zitting van de Landelijke Raad. Hier werd het woord gevoerd door Joseph Spier, tegen wie de Hinag-functionaris Paul van Tienen een aanklacht wegens smaad heeft ingediend (zie MO 10/61).

H O O F D S T U K I V

COMMUNISTISCHE ACTIVITEITEN IN HET BEDRIJFSLEVEN

Agitatie tijdens en na overleg over loonpolitiek

De communisten hebben in de afgelopen maand hun agitatie uiteraard op de loononderhandelingen tussen de Regering en de Stichting van de Arbeid gericht (Eerste bespreking op Oud-Wassenaar d.d. 27 oktober, volgende gesprek op 10 november, overeenstemming op 17 november). In "De Waarheid" verschenen diverse artikelen, waarin werd voorspeld dat de Regering een nieuwe bestedingsbeperving in de zin had. Zo schreef Verheij, plv. alg. secretaris van de CPN, op 10 november dat "actie geld opbrengt" en herinnerde hij aan de CPN-resolutie van 7 oktober j.l.: "arbeidersklasse, neem zelf het initiatief in handen om te vechten voor loonsverhoging".

Bij de poorten van grote bedrijven in het Westen des lands verspreidde de CPN op 9 november een pamflet, waarin werd opgeroepen tot "eenheid van actie voor de gestelde looneisen". De KAB en het CNV zouden volgens dit schotschrift al onder de druk van regering en ondernemers zijn bezweken. De volgende dag gaf het Rotterdamse district van de CPN nog een vlugschrift uit, waarin werd gezegd dat door de "oorlogs-politiek" de meeste werkers alleen met behulp van overwerk en vrouwenarbeid kunnen rondkomen.

De overeenstemming tussen de Regering en de Stichting van de Arbeid, inzake de richtlijnen bij de vernieuwing van \pm 200 collectieve arbeidsovereenkomsten per 1 januari 1962, noemde "De Waarheid" van 20 november een nieuwe bestedingsbeperving. De NVV-vertegenwoordigers hadden volledig gecapituleerd en zich tegenover de eisen van hun eigen leden gesteld. "De Waarheid" voorspelt dat echter de acties in de bedrijven beslissen zullen over de resultaten bij de onderhandelingen over de afzonderlijke cao's.

In enkele geschriftjes, afkomstig van het Centrum (de voormalige EVC-1958) en de CPN, die in november werden verspreid, wordt de communistische kijk op de verbetering van de arbeidsvoorwaarden voor sommige bedrijfstakken aangegeven. Een bedrijfsblaadje voor textielarbeiders eist 8 % loonsverhoging. "De Mijnlamp", een uitgave van de CPN in Limburg, vordert "minstens 8 %" voor de mijnwerkers. In het Amsterdamse

havengebied werd op 17 november een aantal exemplaren van het CPN-blaadje "De Stuwcr" verspreid, waarin voor de havenarbeiders een weekloon van f 120,- à f126,- wordt geëist.

De bouwvakbond van het Centrum, de ABWB-1958, zette in een brochure van 15 pagina's uiteen welke verbeteringen in de cao-bouwvakken moesten worden aangebracht. De bond heeft daarbij de reeds bekende wensen van de ANB, de bouwvakbond van het NVV, achter zich gelaten. Ook in de andere hiervoren genoemde gevallen heeft de communistische vakbeweging niet de - vroeger wel gehoorde - leuze van conformering aan de NVV-eisen (ter wille van "de eenheid") aangeheven. Ten dele is dit te verklaren uit de omstandigheid dat het Centrum (c.q. de EVC-1958) hiermee al eens een figuur heeft geslagen, door lager te mikken dan het NVV. De communistische vakbeweging bleek n.l. tot dusverre steeds onbekend met het verloop van het overleg tussen de werkgevers en de erkende vakbonden en kan dus niet weten welke wensen aan werknemerszijde door de verantwoordelijke bestuurders ter tafel zijn gebracht. Naast deze reden moet ook hebben gegolden dat de situatie aan communistische kant geschikt wordt geoordeeld voor het volgen van een eigen koers, door het poneren van radicale looneisen. De gepropageerde "eenheid" van actie en van organisatie met de NVV-bonden, komt dan hierop neer, dat de leden van die bonden hun bestuurders zouden moeten bewegen de communistische eisen zonder meer over te nemen.

Diverse bijeenkomsten

De vergader-activiteit van het Centrum nam de laatste tijd enigszins toe. Op 21 oktober werd in Krasnapolsky (A'dam) een "studiebijeenkomst" over loonsystemen en de perspectieven voor de vakbeweging gehouden. Twee bestuurders theoretiseerden hierover. De leiding betreurde het dat zich onder het 60-tal aanwezigen geen "andersdenkenden" bevonden.

Op 4 november heeft het Centrum, tezamen met de Nederlandse Vrouwen-Beweging, in Krasnapolsky een conferentie voor de werkende vrouw in het bedrijfsleven belegd, bijgewoond door ongeveer 50 personen. Het communistische Eerste Kamer-lid, mevrouw Van Ommeren-Averink, hield een voordracht, waarin ze enkele problemen - vooral van de gehuwde werkende vrouw - aansneed. Hierop volgde een levendige discussie. Partijbestuurder Piet Bakker drong er bij de vrouwen op aan zich te organiseren. De conferentie zond een brief aan de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en aan de leden van de Tweede Kamer, waarin wordt gevraagd de conventie van de Internationale Arbeids Organisatie over

de gelijke beloning van mannen en vrouwen voor gelijkwaardige arbeid te ratificeren en voorts de belastingdruk op de lonen van de gehuwde werkende vrouw te verlichten. De organisatoren van de conferentie waren over het verloop van zaken nogal tevreden. Nog werd besloten binnenkort bij de grote bedrijven een "oproep" te verspreiden, waarin de werkende vrouwen worden aangespoord zich bij een NVV-bond aan te sluiten.

Met het oog op de vernieuwing van de cao's werden tenslotte nog in CPN-verband bijeenkomsten belegd met partijgenoten-grafici, -werknemers in zgn. klein-metaalbedrijven en -havenarbeiders. (Een bijeenkomst met laatstgenoemden had plaats op 25 november in Amsterdam, onder leiding van Paul de Groot. Nadat F. Meis, de bekende bestuurder van de communistische havenarbeidersbond over de looneisen had gepraat, voerde De Groot het woord over het "gevaar van een koloniale oorlog met Indonesië". Hij wees in dit verband op de reputatie die de bootwerkers hebben op te houden).

Aan communistische kant acht men de kansen op agitatorisch succes momenteel het grootst onder de bootwerkers, de bouwvakarbeiders, de werknemers in de klein-metaalbedrijven en het overheidspersoneel. Bijzondere activiteit onder de laatstbedoelde categorie is echter nog niet geconstateerd.

In het algemeen kan worden gezegd dat aan de communistische agitatie de wind grotendeels uit de zeilen is genomen door de overeenstemming die 17 november j.l. op Oud-Wassenaar werd bereikt.

Wereldvakverbond, Centrum en "oude" EVC (zie MO 10-1961)

Het Centrum zal een delegatie van 4 à 5 waarnemers naar Moskou zenden ter bijwoning van het 5e congres van het WVV, dat aldaar van 4 tot 16 december 1961 wordt gehouden. Bij het afsluiten van dit overzicht was alleen bekend dat de voorzitter van het Centrum, W. Hartog, als delegatieleider is aangewezen. Naar verluidt heeft Paul de Groot zich persoonlijk met de samenstelling van de afvaardiging beziggehouden. Hij bracht in Moskou op 5 november een bezoek bij V.V. Grishin, topleider van de Sowjet-Russische vakbeweging en 1e vice-voorzitter van het WVV. Sedert jan. 1961 is hij ook als kandidaat-lid in het presidium van de Communistische Partij der Sowjet-Unie opgenomen. Het is welhaast zeker dat Paul de Groot het bezoek aan Grishin heeft afgelegd om hem de bezwaren van de CPN en het Centrum tegen een eventuele uitnodiging van de "revisionistische" oude EVC uiteen te zetten. Of dit onderhoud bepaalde waarneembare gevolgen zal hebben, moet nog worden afgewacht.

De "oude" EVC kreeg begin november uit Praag de uitnodiging om een waarnemer naar Moskou te zenden. Wie dit zal zijn, was ultimo november nog niet bekend. Vermoedelijk zal de "oude" EVC trachten gedaan te krijgen dat de waarnemer in elk geval door een tolk mag worden vergezeld.

De uitnodigingen, door het WVV-secretariaat in Praag verzonden, behelzen de zinsnede dat ook de niet bij het WVV aangesloten organisaties afgevaardigden of waarnemers mogen zenden; in de USSR zullen zij de gast van de Sowjet-Russische vakbeweging zijn.

H O O F D S T U K V

OVERIGE GROEPERINGS

De Socialistische Werkers Partij - SWP

Reacties op XXIIste CPSU-congres

Het SWP-orgaan "De Brug" bevat in zijn nummers van 28 oktober en 11 november 1961 vrij uitvoerige commentaren op het verloop van het CPSU-congres in Moskou. Men heeft, zo wordt voorop gesteld, veel lof voor het nieuwe CPSU-program, dat "schitterende perspectieven op een gelukkige toekomst" opent. Als meest positieve punten van het jongste congres worden gezien: de voortgezette liberalisatie van het bewind in de Sowjet-Unie, het vasthouden aan de lijn van de vreedzame coëxistentie en het streven naar interne partijdemocratie.

Anderzijds worden echter ook een aantal kritische kanttekeningen bij de resultaten van het CPSU-congres gemaakt. Deze critiek betreft vooral de hernieuwde Stalin-verguizing. Zo wordt bijvoorbeeld opgemerkt, dat bij alle gerechtvaardigde aanvallen op Malenkov en Molotov niet mag worden vergeten, dat over het gedrag van Mikojan, Chroestsjow, Kuusinen en anderen, die in de Stalin-periode eveneens belangrijke partijfuncties bekleedden, even ernstige verwijten en beschuldigingen te lanceren zouden zijn.

De huidige destalinisatie, waarbij alles wat slecht was in de Sowjet-Unie aan Stalin wordt toegeschreven, noemt "De Brug" even onmarxistisch als de gewraakte persoonscultus zelve, waarbij alle goede dingen in de Sowjet-Unie op rekening van Stalin werden geboekt. Als men recente Sowjet-literatuur raadpleegt - zo wordt in dit verband verder naar voren gebracht - krijgt men de indruk, dat de persoonsverering rond Chroestsjow de laatste jaren veeleer is versterkt dan verzwakt. Het XXIIste CPSU-congres gaf geen antwoord op de vraag wat de oorzaken waren, die tot het afschuwelijke machtsmisbruik onder Stalin aanleiding gaven.

Het is geenszins uitgesloten, dat deze kritische opmerkingen aan het adres van de huidige CPSU-leiding in bepaalde SWP-kringen wrevel zullen verwekken, bovenal bij hen, die de CPSU als "oriëntatie-ster" willen blijven volgen. Deze wrevel uitte zich onlangs nog naar aanleiding van de critiek van de SWP-leiding op het door de Sowjet-Unie hervatten van

de proeven met kernwapens. Sommige kameraden uitten daarbij de vrees, dat de SWP-leiding met haar critiek op de Sowjet-regering de vredes-machten verzwakt en het imperialisme in de kaart speelt.

Als een reactie op deze beduchtheid moet misschien wel de slot-opmerking in het "Brug"-artikel van 11 november worden gezien, waarin "die leden van de SWP, die nog wel eens voorstanders zijn van een - in ieder opzicht - onvoorwaardelijke solidariteit met de Sowjet-Unie" worden gemaand uit het 22e CPSU-congres de conclusie te trekken, dat het voor de SWP geen enkele zin heeft om met elke handeling of maatregel van de CPSU in te stemmen.

Tegen de achtergrond van de critiek op Stalin en het stalinistisch geleide Albanië krijgt voorts Paul de Groot als "Nederlandse Albaniër" nog een veeg uit de pan. Hem wordt in "De Brug" verweten thans de Albanen aan te vallen om zo nog iets van het geschokte vertrouwen in zijn persoon bij de leiding van de CPSU te herstellen. Het moment is niet ver meer, zo betoogt de schrijver in het SWP-orgaan ietwat pathetisch, waarop de opvolger van De Groot zijn rede zal uitspreken en het verbaasde Nederlandse volk "de uitwassen van het klein-stalinistische machtsmisbruik der CPN" zal onthullen.

Vergadering partijbestuur SWP

Op 14 oktober kwam het SWP partijbestuur in vergadering bijeen, waarvan in "De Brug" van 28 oktober melding is gemaakt.

Het partijbestuur onderschreef het standpunt van het dagelijks bestuur en de redactie van "De Brug", ingenomen ten aanzien van de hervatting van de kernbomproeven door de Sowjet-Unie, met name voor wat betreft het zenden van brieven aan de ambassadeurs van de Verenigde Staten en de Sowjet-Unie. De bezwaren, welke hiertegen in eigen kring waren gerezzen, werden van de hand gewezen met het argument: wanneer wij voortgaan de NAVO-politiek en de Duitse militaristen te bestrijden, zullen wij daarin niet worden gehinderd door deze critiek op de 50-megaton bom.

Verder besloot het partijbestuur de uitnodiging van de Deense Socialistische Volkspartij (de partij van de dissidente communist Aksel Larsen) te aanvaarden tot het zenden van een afvaardiging naar haar eind oktober 1961 gehouden congres. Gerben Wagenaar en Petra Polak-Elde-ring woonden dit congres namens de SWP bij. Wagenaar heeft, naar mag worden aangenomen, van deze gelegenheid gebruik gemaakt om met Larsen te spreken

over problemen rond de uitgifte van een definitief internationaal contact-orgaan voor dissidente communisten, ter vervanging van het huidige Internationaal Contact Bulletin (ICB), dat zoals bekend een voorlopig karakter draagt.

Binnen de (Nederlandse) ICB-redactie bestaat, volgens verkregen aanwijzingen, nog altijd een zekere tegenstelling tussen de voorstanders van een "brede basis" voor dit orgaan en hen die een "smalle basis" prefereren. Laatst genoemden willen de medewerkers aan het blad uitsluitend uit de kring van dissidente communisten recrutereren. Van deze groep is Wagenaar wel de voornaamste representant. Wouter Gortzak toonde zich tot dusver daarentegen een van de warmste voorstanders van de "brede basis".

Anti-kernwapen demonstraties

Jeugd-actie in Den Haag

In de morgen van 10 november, omstreeks 8 uur, blokkeerde een groep van ruim 30 jongelui - voorzien van spandoeken - deels zittend, deels liggend een druk kruispunt in Den Haag, met de bedoeling aldus te protesteren tegen het houden van kernproeven.

Enige anderen verspreidden inmiddels pamfletten met leuzen als "Jeugd protesteert ----- stop kernproeven", en "De enige bescherming bevolking ! Ban de Bom !"

Een der pamfletten bevatte tevens een oproep tot deelname aan de grote demonstratieve massa-meeting op 11 november in de nieuwe RAI te Amsterdam.

De voorzitter van het "Comité 1961 voor de Vrede" (A.J. Bruggeman uit Leiden) verklaarde voor de kantonrechter, die de demonstranten nog dezelfde dag berechtte, dat hij de jongeren van advies had gediend. Zij waren spontaan met hun plannen bij hem gekomen.

Demonstraties in Amsterdam

De "Actie Jeugd voor de Vrede" - onder auspiciën van het "Comité 1961 voor de Vrede" - organiseerde op 1 november te Amsterdam wederom een demonstratie tegen elke kernbewapening en alle atoombomproeven, waar ook ter wereld. Zowel bij de Sowjet-Russische handelsdelegatie als bij het Amerikaanse consulaat werden schriftelijke protesten overhandigd.

De "Actie Jeugd voor de Vrede" organiseerde eveneens de grote de-

monstratie op 11 november in de RAI. Voor een gehoor van ongeveer 2000 personen, grotendeels bestaande uit jongeren, spraken het Britse Labour-parlementslid Sidney Silverman (wegens verhinderd van de aangekondigde Anthony Greenwood), het PSP - Tweede Kamerlid Ds. N. v.d.Veen, de auteur A. den Doollaard, Tine Uylenburg-van Tijn (Socialistische Jeugd van Nederland) en een onbekende Belg.

Het communistische dagblad "De Waarheid", kennelijk in verlegenheid gebracht door het succes van deze meeting, berichtte over de aanwezigheid van slechts 800 personen "ondanks de kostbare propaganda en de berichten in de burgerlijke pers". Het blad betitelde de demonstratie voorts als "een anti-communistische meeting, die verdween in een lege RAI".

Enige reacties

In "Bevrijding" van 17 november constateert H. Bovenkerk, de hoofdredacteur van dit orgaan der Pacifistisch Socialistische Partij, dat ook de trage publieke opinie in Nederland heeft gereageerd met protest-acties, die voor het eerst de allure gingen aannemen van zoiets als een volksbeweging. Het verblijdende daarbij is zijns inziens, dat die beweging, ook zonder de bemoeienis van partij- en vakbondsleiders, radio-commentatoren en andere officiële volksvoorlichters, zo heel precies bleek door te hebben waardoor men bedreigd wordt en waartegen haar protest zich richten moest. "Met bijzondere, steeds weer herhaalde nadruk," aldus Bovenkerk, "richtte ze zich niet alleen tegen de Russen, maar tegen de kernproeven en haar bedrivers 'waar ook ter wereld'".

Tegenover dit spontane verzet stelt de schrijver acties die van bovenaf in scene waren gezet door het parlement, de Stichting van de Arbeid en de Partij van de Arbeid, waarin hij een buitengewoon onzuiver element meent te bespeuren.

De kampioenen van de atoombewapening "aan deze zijde" moeten zijns inziens niets hebben van een massale actie tegen de atoombewapening, ook al was die door de Russische kernproeven in het leven geroepen. Derhalve trachtten zij deze actie meteen onder contrôle te krijgen. Volgens Bovenkerk proberen zij het protest tegen de kernbewapening om te buigen tot een protest tegen de Russen en te gebruiken in de koude oorlog. Dan verandert het protest, in de gedachtengang van Bovenkerk, in een propagandastunt voor méér kernwapens en wellicht zelfs méér kernproeven - dit alles natuurlijk ten behoeve van dezelfde lieve vrede.

Het anarchistische blaadje "Recht voor Allen, Orgaan voor Socialisme zonder Staat" van 18 november voelt zich n.a.v. de Russische atoombom-

proeven gedwongen degenen die deze uitvoerden of lieten uitvoeren als ernstige misdadigers te betitelen.

Maar het acht het ook misdadig dat anderzijds het Westen daarover zo verontwaardigd doet en de vermoorde onschuld speelt, alsof de vergiftiging en vernietiging van mensenlevens alléén op rekening van de Sowjet-Russische machthebbers moeten worden geschreven.

Het Westen immers vergiftigt het denkvermogen der massa's en ook dat is op geen enkele wijze goed te praten, aldus "Recht voor Allen".

STAKINGSOVERZICHT NOVEMBER 1961.

Bedrijf : Havenarbeiders in vaste dienst van de
Stoomvaart Mij Nederland te Amsterdam.
Aanleiding : uitbetaling van te weinig weekloon door
slechte organisatie v.d. arbeidsploegen.
Inmenging vakbonden : geen.
Resultaat : uitbetaling van te weinig ontvangen loon.
Aantal werknemers : onbekend.
Aantal stakers : onbekend.
Duur van de staking : enige uren (10-11-'61) .

Bedrijf : N.V. Confectiefabriek Arofa te Amsterdam.
Aanleiding : hogere stuklonen geeïst.
Inmenging vakbonden : geen.
Resultaat : overeenstemming tussen directie en perso-
neelskern bereikt; ontslag vijf stakers
ingetrokken.
Aantal werknemers : ± 50.
Aantal stakers : 17.
Duur van de staking : 4 dagen (21 t/m 24-11-'61).

Bedrijf : Havenarbeiders in vaste dienst van de
Stoomvaart Mij Nederland te Amsterdam.
Aanleiding : uitbetaling Kerstgratificatie van f 100,--
geeïst.
Inmenging vakbonden : geen.
Resultaat : directie wijst eis af en houdt 1 à 1½ uur
loon in van stakers.
Aantal werknemers : onbekend.
Aantal stakers : onbekend.
Duur van de staking : enige uren (24-11-'61)

OVERZICHT VAN REIZEN VAN VOORAANSTAANDE NEDERLANDSE ENBUITENLANDSE EXTREMISTEN UIT OF NAAR NEDERLAND

Tot 15 november 1961

I = Inreis

U = Uitreis

<u>Datum:</u>	<u>Naam:</u>	<u>Geb.datum:</u>	<u>Reisdoel:</u>
1- 7-1961	ZEGELING, H.	13- 6-1935	Stiefzoon van P. de Groot - studeert te Moskou. Vacantie in Ned.
26- 8-1961	+ echtgenote en kind		
6- 7-1961	VERHEIJ, A.A.	26- 2-1917	Plv. alg. secr. CPN. Moskou, vacantie.
3- 8-1961	+ echtgenote en kinderen		
± 8- 7-1961	GOEDEWAGEN, T.	15- 3-1895	Vroeger vooraanstaand NSB-er. Sprak te Lippoldsberg (DBR) op bijeenk. v. rechts-extremistische organisaties.
20- 7-1961	HAKS, M.J.	18- 5-1927	Lid partijbest. CPN. Moskou, vacantie.
21- 8-1961	+ echtgenote		
23- 7-1961	BEKKER, F.F.	24- 1-1934	Student te Moskou. Vacantie in Ned.
1- 9-1961			
2- 8-1961	CLERKX, P.	28- 6-1891	Werkz. voor Alg. Progressief Vertaalbureau. Warschau, vacantie.
6- 9-1961	+ echtgenote		
4- 8-1961	SPIER, J.	11- 2-1916	Lid Land. Raad Ver. Verzet. Vac. Tsjechoslowakije, 14 aug. bijeenk. met Tsj. vredesstrijders.
16- 8-1961			
16- 8-1961	BRAS, M.	11- 1-1914	WVV-secretaris. Besprekingen met de Centrumstaf te Amsterdam.
18- 8-1961	(Fransman)		
21- 8-1961	WOLFF, J.	1- 9-1923	Secr. CPN. Moskou, vacantie.
21- 9-1961	+ echtgenote		
24- 8-1961	GROOT, S. de	19- 7-1899	Alg. Secr. CPN. Moskou, vacantie.
27- 9-1961	+ echtgenote		
24- 8-1961	KUIL, v.d. B.C.	30- 7-1923	Keerden na een jaar CPSU-scholing in Moskou in Nederl. terug.
(I)	ENDE, J. op 't	31- 7-1927	
	ROOS, F.A.	10- 6-1914	
30- 8-1961	BAKKER, P.	31-10-1915	Resp. secr. Centrum en lid distr best. CPN; lid Alg. Best. NVR.
9- 9-1961	MINNAERT-COELINGH, M.B.	17- 2-1906	O. Berlijn, vredesconf. onder ausp. WVR.
31- 8-1961	WOLFF, J.F.	14- 3-1927	Lid dag. best. CPN. Roemenië.
1-10-1961	+ echtgenote		

<u>Datum:</u>	<u>Naam:</u>	<u>Geb.datum:</u>	<u>Reisdoel:</u>
aug. 1961	SLAGTER, J.	18- 5-1907	Voorz. Ned. Auschw. Com. DDR, vacantie.
2- 9-1961	VERRIPS, G.J.	18-12-1928	Verslaggever "De Waarheid" en lid p.b. CPN. Versloeg TUC-congres in Engeland.
12- 9-1961			
4- 9-1961 (U)	POTHOVEN, G.	4-11-1926	Resp. Waarheid-verslaggever en lid PB CPN. Namens CPN naar congres CP-Noord Korea. Pothoven bleef op terugreis in Moskou achter als Waarheid-correspondent.
4- 9-1961	OMMEREN-AVERINK, H.J.v.	28- 5-1913	
1-10-1961			
± 5- 9-1961	MAGGIONI, N. (Italiaan)	?	WVV-functionaris. Besprekingen met de Centrumstaf te Amsterdam.
5- 9-1961	BAKKER, P.	13-10-1925	Resp. lid dag.best. CPN, werkzaam op De Waarheid.
30- 9-1961	+ echtgenote		
5- 9-1961 (U)	ROVER, C. de + echtgenote	14- 8-1896	Tsjechosl., vacantie.
7- 9-1961	KUIJPER-MESTER, B.M.	1- 4-1906	Penningm. Ned. Vrouwenbew. Thüringerwald, vacantie.
28- 9-1961			
8- 9-1961	VERHEIJ, A.A.	26- 2-1917	Resp. plv. alg. secr. CPN;
11- 9-1961	SCHIP, W.F.H. van het HEFFEN, G. van SWART, W.	22- 6-1918 29- 7-1919 5- 4-1928	lid partijbest. CPN; plv. direct. Pegasus; werkz. i.h. partijapparaat. Bezochten het feest van de l'Humanité op 9 en 10 sept. in voorstad van Parijs.
9- 9-1961	VRIES, H. R. de	21- 5-1934	Namens Perikles n. Londen ter bijw. 2e Internat. Conf. van Jeugd en Studenten voor ontwapening 10-16 sept. '61.
± 18- 9-1961			
15- 9-1961 (U)	RAPTIS, M.	24- 8-1911	Alg. secr. 4e Internat. Na uitzitten gevangenisstraf via Londen naar Marokko.
16- 9-1961	OPPENHEIMER, M.		
17- 9-1961	(West-Duitser)	21-10-1919	Lid Bureau FIR; secr. Verein. Verfolgten des Naziregimes. Amsterdam.
± 18- 9-1961	BAKKER, M.	20- 6-1923	Secr. CPN. O.Berlijn, commun. conf.?
23- 9-1961			
20- 9-1961	SEGGELEN, J. van	16-11-1921	Directeur Pegasus. Oost en West Duitsland.
27- 9-1961			
20- 9-1961	BOER, J. de	9-12-1918	Centrum-functionarissen. O. Berlijn, WVV-conf.
± 25- 9-1961	HELMERS, C.F.	17- 1-1910	
29- 9-1961	BOO, B.J. de	20-12-1934	Resp. voorz. distr. Asd. ANJV; vice-voorz. ANJV.
2-10-1961	WALRAVEN, R.J.	13- 8-1930	O.Berlijn, WFDJ-bijeenk. van vert. van Europ. jeugdorganisaties (30/9).

A G E N D A

<u>Datum:</u>	<u>Bijeenkomst:</u>	<u>Plaats:</u>	<u>Organisatie:</u>
4-16 dec.	5e Congres Wereldvakverbond.	Moskou	WVV
16-20 dec.	Raadsv. verg. Wereld Vredesraad.	Stockholm	WVR
23-24 dec.	ANJV-landelijk cultureel concours.	Amsterdam	ANJV
23-25 dec.	9e OPSJ-congres.	De Kaag	OPJSJ
1961	Bijeenk. Execut. Comité Internat. Org. van Journalisten.	Peking	IOJ
1961 ?	Conf. CP-en kapitalistische landen Europa.	?	---
1961	Conf. economen uit W. en O. Europa over ontwapening.	Zweden	---
1961 ?	Wereldcongres IVE Internat.	?	IVE Internat.
1961/1962	Europese conf. v. verzetsstrijders.	?	FIR
* 10-15 jan. '62	Bureau zitting Wereld Fed. Democr. Jeugd.	Boekarest	WFDJ
* 14 jan. '62	Nationaal Vredescongres	?	NVR
20-22 jan. '62	Internat. conf. VVI-Handel (sectie personeel werz. i.h. grootwinkelbedr.)	Boedapest	WVV
* febr. '62	Jeugdappèl voor het Noorden.	?	ANJV
15-19 apr. '62	2e Internat. conf. geschied. v.h. verzet.	Warschau	FIR
voorjaar '62	Oost-Westconf. voor jeugdvacantie-reizen.	?	WFDJ
* mei '62	Internat. conf. VVI-Textiel en Leer.	?	WVV
Pinksteren '62	2e Demonstrat. fietstocht tegen opslag atoomwapens.	?	ANJV/OPJSJ
27 juli - 5 aug. '62	8e Wereldjeugdfestival.	Helsinki	WFDJ/IUS
* aug. '62	7e Congres Internat. Unie van Studenten.	Leningrad	IUS
1962	5e Congres Internat. Org. van Journalisten.	Boedapest	IOJ
1962	Buitengewoon congres CPN.	?	CPN
1962	6e Congres Wereldfederatie Democratische Jeugd.	?	WFDJ
sept. '62	Alg. verg. Wereldfed. Wetensch. onderzoekers.	Moskou	WFWO
sept. '62	Internat. Kinderkamp "Hannie Schaft".	Nederhorst den Berg	Ver. Verzet
* mei '63	5e Congres Internat. Democr. Vrouwen Fed.	Moskou	IDVF

* nieuw c.q. aangevuld.

VERTROUWELIJK